

Zlo doby se prý stupňuje - Pro jiné - úžasná vzpruha k následování Krista

Karel Funk

Volal mi kamarád, jestli prý cítím, jak ten tlak doby a zlých bytostí stoupá, a že toho už má při svých duchovních snahách "plný kecky". Zklamal jsem ho. Čím? Tato doba je pro mne ta nejlepší.

Kolik máme příležitostí se tříbit, ovládat, učit se správně reagovat... Asi toto téma stojí za úvahu, protože se celý život setkávám mezi duchovními nebo tzv. duchovními lidmi se stížnostmi na dobu, na zlý svět, špatnou vládu, na všechno, protože skoro všechno je ruší od jejich duchovna.

Leckdo mi už roky vykládá, jak se zlé bytosti snaží a překáží v duchovním úsilí, zatínají zuby, jen vydržet... (Někteří se už nemůžou dočkat roku letošního, který vše zlomí a pak hurá do duchovna.) Jako kdyby tím chtěli dávat najevo svou duchovnost, kterou jim kdosi ošklivý chce sebrat a oni, hrdinové, bojují a bojují. S obsedantní pečlivostí roní niterné slzy dojetí nad sebou, jak jsou morální, přičemž okolní zlo jim k tomu slouží jako kulisa kontrastu. Vystavují to na odiv a dožadují se mého souhlasu. Ta pokušení a zlo považují za jakési spiknutí zlých mocností, za soutěž s nimi, kdo na koho vyzraje. To je představa falešná. Jsme tu přece pro to, že se něčemu musíme učit, podobně jako v každé předchozí inkarnaci. Každá byla jiná, i v tom zlu a učení. Zlé (tj. odbojné, abnormální) bytosti činí podle své přirozenosti, a když se svého zla zbavujeme, osvobozujeme i je, pomáháme jim. To je lepší vztah k nim, než si myslet, že se přetahujeme s nějakými spiklenci. Stává-li se zlo rafinovanějším, pak nás to nutí stávat se moudřejšími, pohotovějšími i laskavějšími. To je normální vývoj odedávna. Teď se to jen zrychluje.

"Tlak zla" — nejúžasnější dar této doby

Proč by měl být tlak zla důvod ke stížnostem? Sílí-li pokušení, pak aspoň vidím, co v sobě nemám zpracované, a to je dobře. A pokud sílí útoky proti mně – i zde říkám: "No a co?" Holt je to dřina, to se nedá nic dělat. Sklízím, co jsem zasel. Druzí jsou jen nástroji k vyrovnání mé karmy. Zas a znovu se musím učit to rozeznávat, neosobně tomu čelit, zocelovat se... To jsou ty nejúžasnější dary doby. A nejúžasnější pobídka k následování Krista. Když jsem se možná v minulosti flákal, musím se tím víc snažit. Dnes rychleji splácíme účty, nic nám není odpuštěno. Jistě, máme toho mnozí opravdu hodně těžkého. V něčem propadáme. Ale nelze to svádět na "tlak doby". A hlavně: tvrdím-li, že jdu za pravdou, pak si musím položit otázku: kde mám jistotu, že nepůsobím svými vlastnostmi, chováním atd. na druhé stejně takovým tlakem i já? Můžu se spolehnout, že způsobem prosazování svých názorů či jednání při soužití s partnerem, příbuznými, spolupracovníky, nejsem i já původcem tohoto tlaku, který tak často vnímají a označují za "tlak doby"? Mám tak dokonalou sebekritičnost? Nehraji

si na ni pouze? Tedy – nejsem zároveň někdy i na té druhé straně, na kterou si stěžuji?

Proč by nemohlo být pro nás naopak užitečné, že se učíme to zlo kolkolem v klidu a bez nadřazenosti vidět a rozeznávat? A v první řadě u sebe. Vždyť nachytávat se při něm je zdravé! Chci se dobře vyvíjet? Pak si nemohu ukřivdění myslet, že jakési zlo se na mne z okolního světa jen neprávem sápe, poškozuje mne a brání mi v idylickém duchovním vývoji. Co by to bylo za vývoj? Ve skleníku? Jak je nutné, aby každý přijal duchovní i občanskou spoluodpovědnost i za toto všechno, kvůli čemu hořekuje. Vždyť do této doby jsme nepřiletěli jako neposkvrnění z nějakých čistých meziplanetárních prostorů! Máme-li pokoru a oddanost vyšší Vůli, nemá být v nás co zdrceno. Drceno je jen ego.

"Udělejte něco konkrétního, ale neotravujte vzduch vlastním otráveným mozkiem"

Chceme-li se považovat za duchovně usilující, můžeme zlo naopak v klidu rozpouštět, a to se dá i neviditelně. Jak? Díváte se v televizi na zprávy? Bývá to přehlídka nespokojených a vzteklych lidí. Reportéři se točí v zacyklené sérii schémat či modelů. Střídají se témata: "Útoky na naše peněženky", loví se rekordy, obzvláště ty teplotní a cenové, kdeco (například ceny benzínu) překračuje jakousi "magickou hranici", v zimě strašná věc: ubývá posypová sůl, na jaře přibývají díry na silnicích. Je třeba zvyšovat dávky, ale snižovat daně... I tady lze v klidu rozeznávat skutečné zlo od toho, co je jako zlo označováno, být distancován a nebýt jím dotčen, poznávat ho až k podstatě (nejen politickou lež a demagogii, ale i vyhrocenost, primitivizmus a schématickosti reportérů). A bez dotčenosti se dobírat k podstatě té lži, k pohnutkám (nijak masochisticky, spíše nezúčastněně). Tedy – stavět to do světla pravdy, a i tím se pracuje pro pravdu. A zrovna tak vidět i chorobu velké části pyšného a nepřemýšlivého národa – jakýsi psychický zánět vzteku na všechno a neuznání ničeho. Říká se, že meditující jogíni svými vibracemi rozsvěcovali svět. Totéž můžeme dělat i my, ale v dnešní době spíše světlem klidu, logiky a moudrosti. Zlo můžeme rozpoznávat až k jeho pohnutkám asi tak, jako když hodinář rozebírá strojek a hledá, proč nefunguje správně. Když najde vadnou součástku, je to prvek poznání pravdy. Takto se můžeme dívat na zlo v sobě i kolem sebe, a takovýmto bdělým rozpoznáváním šíříme i světlo pravdy.

Pozorují některé, kteří se hrouť, vztekají nebo patlají v mentálních odpadcích – nikam to pro ně nevede. Jsou nešťastní. Těžkosti je nezocelují, nepoučují, neočisťují, nemají ani zdání o niterné svobodě. Nevydechnou. Jen se ukřivdění vztekají a hledají nespravedlnosti kolem sebe. Pak se jim jich dostává. Vytvářejí si k tomu obousměrný koridor. A vida, i tomu se říká karma. K. Kříž o takových napsal: "Všechno vědí z médií a hlavně z televize. Jediné, co však znají ze své osobní zkušenosti, je vlastní rozvod, rozhodnutí o umělém potratu, ukradený ručník z jadranského hotelu, rodiče v domově důchodců, případně rakovina z cigaret, které si čtyřicet let dobrovolně kupovali. A z webů teče zlost, nenávist a ještě větší nenávist... Jde vyšetřování nekalostí špatně nebo pomalu? Vstaňte, běžte do policie a odhalujte kriminalitu. Běžte a stíhejte korupčníky. Popište nekalé jednání a podejte trestní oznámení. Napište o tom přesně do novin. Udělejte něco konkrétního, ať systém funguje rychleji a lépe! Ale neotravujte vzduch svými domněnkami, závistmi a zlobami, vlastním otráveným mozkiem."

Reptání na kdecu a trpitelská póza nám nepomůže, naopak!

Všimněme si: část veřejnosti má jako hobby se pohoršovat nad nemoralitou (třeba ve zprávách), která je jako nemoralita polopaticky, někdy až demagogicky servírována. Vzápětí ale bez odporu sledují jiné ubohosti či nemorality, například tasemnicové seriály, od bolševického majora Zemana po americké thrillery či naopak sladáky, plné svádění a podvádění, nebo už mají za přirozené slizy a lži reklam. Od vztekání se na nemoralitu cizí při zprávách vzápětí přecházejí do libého souznění s jinou nemoralitou. Ta líbivá bývá skrytější a horší. Otřásají se odporem nad kdečím, ale nevdají jim skutečné hrůzy na citění, etice i estetice, které si bez zábran a s potěšením nechávají televizi zanášet do podvědomí. Pokud bychom tedy žili v dotčenosti, že chceme provozovat nějaké ušlechtilé činění nebo duchovno a ten ošklivý svět nebo útoky z neviditelna nám v tom svévolně brání, pak máme blízko k zapouzdřenosti, privilegovanosti, klamu. Duchovní vývoj, pokrok, sílení i činná pomoc světu spočívá právě v tom, že se snažíme udržet si harmonii a orientaci hlavně v tlaku světa bez reptání či pózy trpitelství, naopak při trvale vřelém vztahu ke světu. Pak, a teprve pak, můžeme vyjadřovat nepravosti světa, a s klidnou hlavou jim stavět hráze.

Největšího nepřítele si "hýčkáme" sami v sobě

Člověk často nejedná tam, kde by mohl. Nestává se pozitivní aktivní součástí světa nejen na občanské, ale ani na mentální úrovni. Působí destruktivně i na zemskou auru astrální (citovou), kterou zakaluje emocemi záští, vzteku atd. V ní se pak lépe daří nejrůznějším nekalostem. Tomu, kdo se poctivě snaží rozpoznat a napravit své vlastní chyby a nedobroty, nezbyvá moc času a energie k útočení na poměry či na okolí. A naopak – žlučovitost těch, kdo by se nejraději vydali honem někoho věšet a sesazovat (aniž by věděli další kroky či znali lepší kandidáty, sami jsou k ničemu), je projevem jejich vlastní nechuti k sebepoznání a sebenápravě. I zpětné rozeznání svých nedobrot se karmicky počítá, pak v té věci už nemusíme procházet novou zkušeností. Skutečná duchovnost je vždy podložená a vydobytá spoutáváním draka vlastního zla. Pak i neposkvrněnost je znovu poctivě získaná.

Sejměme brýle samolibosti a podívejme se pravdě do očí

Zejména v duchovních a obrodných spolcích a hnutích míváme obzvláštní zalíbení, byť na oko hrajeme sami před sebou pokorné služebníky pravdy a lidstva. Často vybičováváme svou senzitivitu až k patosu z přinášené oběti a trpící ušlechtilosti, jimž u sebe bezmezně věříme. Neúspěchy a nezdary pak přijímáme jako spiknutí zlých mocností proti naší duchovnosti či vznešenosti, často s mučednickou pózou trpitele. Do takovéto sladké lži se pak zamotáváme čím dál víc. Od svých vysokých ideálů si už automaticky odvozujeme svou vysokou kvalitu a čekáme za to z okolí respekt a ocenění. Ale: Jak se do lesa volá... atd. Co jsme kdysi – snad nedávno, snad i hodně dávno do společnosti volali (třeba i v myšlenkách), to se nám z ní vrací zpět. Nechápeme-li to, pak nás svízele a nepochopení druhých pouze iritují a pobuňují. A je-li zapletena do pohnutky zlepšování společnosti i podrážděnost, plynoucí z nechuti sklízet, co jsme zaseli, tedy chceme-li napravovat společnost skrze prisma své osobní dotčenosti či nedůtklivosti, nezlepšíme nic. Ani sebe. Někdy sama sobě předstíraná morálka je stejně tak ničivá jako otevřená drzá nestoudnost těch kritizovaných, i když by jim to slušelo lépe za mřížemi. Naše pýcha, ať už v jakékoli

oblasti, se neviditelně spojuje s pýchou jiných, třeba i těch "nahore", které povýšeně oddělujeme od své úrovně. Je proto dobré si hlídat, abychom nesklouzli k dramatinaci světa či společenské situace z té pohnutky, že chceme mít jen jeviště působnosti pro své třeba pseudoheroické až hysterické spasitelství. Potom každý projev špatnosti světa – od lhostejnosti úředníka za přepážkou nebo oprávněně požadovaného potvrzení až po jakékoliv zaútočení někoho na nás, pohotově označujeme za spiknutí temných sil proti naší posvátné osůbce, která je přece nositelkou vysoké duchovnosti či alespoň vzácné kvality.

Měli bychom sílit, ne šílet nebo se pyšně štítit

Ano, tlak a tíha sílí. Ale i my z nich musíme sílit, ne šílet ani se pyšně štítit. Jak je to úžasná příležitost mít denně možnost měřit klidným pohledem vše nedobré, logicky rozpoznávat lež – tedy poznávat pravdu a tím přispívat k většímu světlu ve světě i v sobě. Světu naší doby pomůžeme klidným prosazováním dobrého, ne vzteklým šklebem. Spolu s tlakem zla sílí i pomoc Kristova, a to je důležitější vnímat.